

Megalakult a hivatásos tisztek szakszervezete.

(Saját tudósítónktól.) Csütörtökön megalakult Szegeden a hivatásos tisztek szakszervezete, miután a múlt vasárnapon megéjtett választást megsemmisítették. A szakszervezet vezetőségét ugyanis a multkor csak szótöbbséggel s nem abszolút többséggel választották meg. A csütörtöki ülést a tiszti pavilonban tartották. Érdekes az ülés azért, mert a tisztek ismételten hangoztatták a szociáldemokrata párthoz való hűségüket.

Árky Zoltán őrnagy elnökelt, aki néhány szóval üdvözölte a megjelenteket.

Tóth István Jenő százados, akit a szakszervezet titkárává már a mult ülésen is abszolút többséggel választottak meg, fölolvasa a vasznapi ülés jegyzőkönyvét s hosszabb beszédben köszönte meg választását, mely ezután is érvényben marad.

— A forradalom — mondotta többek között — eltöröl egy régi rendszert s ezzel kivívott nekünk egy jogot: a szabad politikai meggyőződésnek jogát. A jövő hadseregének a szociálmusz szellemét kell magáévá tennie s nekünk, akik a békében oktatói, a háborúban vezetői voltunk a legénységnek, most barátjaivá is kell válnunk.

Figyelmezteti a tiszteket, hogy a szociálmusz tanait sajátítsák el. Bejelenti, hogy a hadügyminiszter a Magyarországi Véderő Egyesületet feloszlatta, mert határozottan ellenforradalmi szellemű volt. A Szegedi Magyar Tisztek és Altisztek Egyesülése nem azonos ugyan az előbbivel, de ezt is szigorú ellenőrzés alatt fogja tartani a szakszervezet.

Tóth százados előterjesztése után elhatározták, hogy táviratban üdvözlék Böhm hadügyminisztert, a budapesti társ-szakszervezeteket és a szociáldemokrata párt központi vezetőségét.

Most Tabódy Zsolt ezredes pártállásáról indult meg vita.

Árky Zoltán őrnagy elmondja, hogy tanuja volt annak a jelenetnek, amikor Tabódy

ezredes Wallisch párttitkár előtt nyilatkozott, hogy azért nem lép be a hivatásos tisztek szakszervezetébe, nehogy ez bárki előtt is azt a látszatot keltse, mintha ő egy bizonyos politikai hitet valló tisztekből és katonákból akarná összeállítani a zsoldos hadsereget.

Tabódy nevének említésekor többen közbeszóltak:

— A zsoldos hadsereg legyen szocialista!

— Tabódy valljon színt!

Most a választásra került a sor, miután a multkorit érvénytelennek mondták ki.

Elnökké Sterba Emil őrnagyot választották meg. Sterba megköszönte a bizalmat s beszédében többek közt ezeket mondta:

— Az ember életének megnyilvánulásait az ösztön és az értelem irányítja. Csak az értelem diktálhatja a tiszta emberszeretetet, a mely egyedül teszi lehetségessé a haladást.

Beszélt a szociálmuszról, amely az emberszeretet alapján akarja fölépíteni a társadalmat, az internacionáléről, amely nem jelenti azt, mintha a hazát meg kellene tagadni. Mi — ugymond — magyar szocialisták vagyunk.

Tóth István Jenő megmaradt titkárnak. Pénztárossá Kállay Zoltán főhadnagyot választották.

Közben megjelent az ülésen Soós tábornok. Bejelentette, hogy Budapesten járt és érdeklődött a zsoldos hadsereg összeállítása felől. A fiatal tiszteket megnyugtathatja, hogy *nem bocsátják el őket.*

Tabódy Zsolt megismétli Árkaynak róla tett kijelentését, majd a zsoldos hadseregről szólva kijelenti, hogy sem a fiatal tiszteket, *sem az otthon foglalkozással nem bíró katonákat nem fogják elbocsátani.*

Ezután kiküldtek egy jelölő bizottságot a bizalmi férfiak kandidálására, egy másikat az alapszabályok, harmadikat a tagdíjak megállapítására.

Ismét megakadályozták a háztartási alkalmazottak a gazdasszonyok gyűlését

(Saját tudósítónktól.) Jelentette már a *Delmagyarország*, hogy a Szegedi Gazdasszonyok Szövetkezete megalakult. Megírtuk, hogy az alakuló gyűlésen megjelentek a háztartási alkalmazottak is és hevesen tiltakoztak az ellen, hogy a gazdasszonyok közvetítéssel foglalkozzanak és szervezetlen munkásművet alkalmazzanak. A gazdasszonyok csütörtökön délután ismét értekezletet tartottak, amely ugyancsak viharos lefolyású volt, annyira, hogy a gyűlést félbe kellett szakítani. Az értekezletet azért halasztották el más alkalomra, mert a háztartási alkalmazottak újból élénk vitával vettek részt benne. A gazdasszonyok és a háztartási alkalmazottak közt fő ütközőpont a közvetítés, amibe a szervezett munkásmű nem akarnak belenyugodni, viszont a gazdasszonyoknak az a véleményük, hogy joguk van a külön közvetítő iroda felállításához.

Az érdekes gyűlésről az alábbi tudósításban számolunk be:

Az értekezletet Nagel Manóné nyitotta meg a főreáliskola tanácskozó termében. Bejelentette, hogy eddig hatvan háztartási alkalmazottat közvetítették a tagok részére. Közölte, hogy a szövetkezet *háztartási iskolát* fog létesíteni.

Wallisch Kálmánné: Teljesen felesleges, hogy ezt Önök csinálják meg. Erre semmi szükség nincsen. Majd megcsináljuk ezt is mi. A munkaadókkal együtt, de nem épen Önökkel.

Az elnök ezután beszámolt a szövetkezetnek arról a tervéről, hogy a piacon *sátrakat állít fel*, amelyekben közvetlenül a termelők-

ól beszerzett élelmicikkeket fognak árusítani.

Wallisch Kálmánné: Jó, csinálják meg, ha gondolják, hogy sikerül. De mi majd tenni fogunk ellene. Nem engedjük meg, hogy a vagyonos gadasszonyok ocsón jussanak élelmiszerhez a szegény munkásmű rovására.

Nagel Manóné: Kérem, legyen nyugodt, mi nem akarjuk a szegény munkásműket megrovídjani! A gazdasszonyok is szegények. Épen ezért van szükség a szövetkezeti alapon való szervezkedésre. Mosódát is fel fogunk állítani, ahol foglalkoztatni fogjuk a munkásműket.

Wallischné: Ez sem fog sikerülni! Ipar-engedély nélkül nem lehet közvetítéssei és mosódák felállításával foglalkozni.

Nagel Manóné: Nézze, Wallischné, értjük meg egymást, *lépjön be Ön is a gazdasszonyok szövetkezetébe!*

Wallischné: *Dehogyan lépek be!* Én csak szervezett munkásművekkel dolgozom együtt. És, ha üldözni fogják a szervezett háztartási alkalmazottakat, *radikális eszközökhöz* folyamodom.

Nagel Manóné: Mik azok a radikális eszközök? Mi nem félünk.

Wallischné: Mi nem szoktunk fenyegetődni. Mi cselekszünk!

Miután a gyűlést — amint a fentebb közölt párbeszédekből kitűnik — a gazdasszonyok nem tudták nyugodtan folytatni, az elnök felszólította a háztartási alkalmazottakat, hogy *távozzanak a teremből*, mert semmi helyük a gazdasszonyok gyűlésén.

Wallischné: Kérem, a gyűlést úgy hir-

dették, hogy mindenki jelenjék meg, akit az ügy érdekel. *Hát bennünket érdekel és nem távozzunk el.*

Erre az elnök kijelentette, hogy a gyűlést nem folytatják. A bejelentésre mindkét csoport távozni készül. A gazdasszonyok igen *lassan* tették meg az előkészületeket: a távozásra, ami a háztartási alkalmazottakban azt a gyanút keltette, hogy a gazdasszonyok be akarják várni az ő távozásukat, hogy aztán — magukra maradván — folytassák a gyűlést. Tehát a háztartási alkalmazottak is igen *nehezen* készültek a távozásra. Végre hosszú idő után — egymást szemmel tartva — eltávoztak a szembenálló felek és az épületes gyűlés véget ért.

A háztartási alkalmazottak egyébként vasárnap délután 4 órakor a Munkásotthonban nagygyűlést tartanak, amelyre meghívják a gazdasszonyokat is.

Álarcos rablók a horgosi tanyákon.

A régi romantikus időkben, ezelőtt fél-századdal, történtek olyan vakmerő esetek, mint aminők mostanában fordulnak elő az egész országban. Akkor is rezesvégű pisztolyokkal és fényesre koszorúlt fókókkal állítottak be éjszakának évadján a regále-bérlőkhöz és a magyar föld gondtalan uraihoz, pénzt vagy életet követelve, épp úgy, mint ma. A megrettent emberek élet helyett oda is adták a pénzüket, aztán bort is adtak a zsványoknak, akárcsak máma. Ugy látszik, a betyár-virtus és metódus nem változik egy évszázad alatt sem.

A legújabb haramia-stikli szombatról vasárnapra virradó éjszaka játszódtott le a horgosi tanyák között. Még pedig nem kevesebb, mint öt helyen. Az első áldozat Fodor Lukács jó-módu horgosi gazda volt. Bezörgettek a tanyája ablakán.

— Ki az? — kérdezték belülről.

— Nyissák ki, nem lesz semmi bántódásuk.

Kinyitották az ajtót, hat álarcos, fegyveres rabló lépett be a szobába.

— Lukács bácsi, — mondta a vezérük — nem kell félni, nem lesz semmi bajuk.

— No.

— Csak a pénzt adja ide, meg ami aranya van.

Fodor Lukács lerakta az asztalra minden pénzét, meg az aranyeműjét. Nem ellenkezett.

— Most meg egy liter bort adjon sebtibe. Azt is adott. Alig győzték lenyelegetni a hitvány papir lárván keresztül a jó horgosi karcost a banditák. Aztán elmentek. Az ajtóból visszaszólt a banda feje:

— Egy óra előtt ki ne tegyék a lábukat a házból, mert akkor aztán baj lesz.

Innen Nagy György tanyásgazdához mentek. Szakasztottan úgy jártak el, mint Fodornál. Majd Bíró Imréhez, utána pedig másik két szomszéd tanyába mentek és itt is elvégezvén gyönyörű dolgukat, csendben, észrevétlenül elvonultak a tanyák szelid birodalmából.

Másnap jelentést tettek a „rend és közbiztonság fenntartására” Horgost is megszállt szerb csapatok parancsnokánál, ahol így vizsgálták a kárvallottakat:

— Jót állok érte, hogy nem szerb katonák voltak.

Fodor Lukács és társai ezek után szomorú rezignációval gondolhatnak vissza a régi szegedi vár kazamatáira, az erősekre, zsványfogó gróf Ráday Gedeonra, volt szegedi kormánybiztosra és a rendkívüli ügyes Laucsik vizsgálóbíróra, kinek rabvallató eszközeinek hírére egy-kettőre eltűntek a délibábos puszták és a titokzatos nádasok lakói az egész magyar alföldön.

Butor-szállítási és be-raktározási vállalat

173

UNGAR BENŐ
szállító. Telefon: 43